

Nederlandse opvoeders te weinig tijger?

Westerse ouders zijn veel te soft en kunnen een voorbeeld nemen aan de prestatiegerichte Chinese tijgermoeder. Dat schrijft de Chinees-Amerikaanse Amy Chua in haar boek *Strijdlid van een tijgermoeder*. Drie moeders met een niet-westerse achtergrond vertellen hoe zij denken over de 'knuffel-opvoeding'. Mag het inderdaad strenger? En wat geven zij hun kinderen mee?

door Mandy Pijl

• 'Mijn kinderen moeten thuis kunnen rebelleren'

Zo autoritair als ze is opgevoed, wil **Aisha Brandon** (36), werkzaam als orthopedagoog, haar kinderen Kiran (4), Nodin (3) en Levon (6 weken) niet grootbrengen. „In Suriname bestaat het gezin uit één grote familiekring die de verantwoordelijkheid heeft voor elkaar. Ons gezin is daar een moderne versie van. Mijn man en ik delen de zorg voor onze kinderen met mijn schoonouders, de crècheleidster en de juf. Dat wij-gevoel probeer ik mijn kinderen mee te geven. Op die manier leren ze zich aan te passen aan verschillende situaties. Maar de Surinaamse opvoeding die ik heb gehad, was ook erg autoritair. Als kind mocht ik niks terugzeggen, terwijl mondigheid wel belangrijk is. Als je iets voor elkaar wilt krijgen, moet je je stem laten horen. Mijn kinderen geef ik daar bewust de kans voor, thuis moeten ze kunnen rebelleren. In de westerse manier van opvoeden zijn de gezagsverhoudingen soms wel zoek. Ik vind het te ver gaan als een moeder zegt dat haar dochter haar beste vriendin is. Natuurlijk groeien kinderen uit tot een volwaardige gesprekspartner. Maar ze moeten vooral kind kunnen zijn en niet te veel meekrijgen van de zorgen van hun ouders. Dat kan alleen als ze onder hun ouders staan, niet ernaast.”

• 'Indirect stimuleer ik haar wel om veel te bereiken'

Haar eigen moeder was een tijgermoeder. Maar voor haar eigen dochter Estella (6) wilde **Ying-I Huang** (30), in het dagelijks leven administratief medewerker, een opvoeding zonder prestatiedwang. Toch herkent ze de invloeden. „Dat ze dokter wil worden, push ik niet. Wel vertel ik dat ze daarmee meer geld kan verdienen dan anderen. Mijn man en ik voeden Estella op zoals de meeste Nederlandse ouders hun kinderen opvoeden. Ze hoeft dus niet, zoals veel andere Chinese kinderen, op zaterdag naar Chinese les. Andere Chinese ouders spreken me daar soms op aan, maar ik vind dat ze op school al genoeg leert. Laat een kind toch kind zijn, denk ik dan. Ik ben opgegroeid in Taiwan, waar de opvoeding hetzelfde is als die in China. Als kind wilde ik niets liever dan kind kunnen zijn. Mijn ouders vertelden me dat alleen studeren belangrijk was. Als puber snapte ik dat niet. Ik leefde in het nu, maar daar kon ik helemaal niet van genieten. Hoewel de prestatiedwang een van de redenen is geweest om Taiwan te verlaten, merk ik dat ik Estella indirect stimuleer om veel te bereiken. Nu ze zegt dat ze dokter wil worden, lees ik daar met haar een boekje over en vertel haar dat ze als dokter meer verdient dan anderen. Met het Aziatische onderwijs in gedachten maak ik me ook wel zorgen over het onderwijs in Nederland. In het verre oosten is het normaal dat kinderen meertalig worden onderwezen en tot laat op school zitten. Hier zijn ze om half drie al uit.”

• 'In de westerse opvoeding mag vaker een norm worden gesteld'

Kinderen kun je niet vaak genoeg knuffelen, vindt **Jennet Ahbouk** (25), moeder van Salmane (3) en Benyamine (4 maanden) en intercultureel pedagoog. „Ouders mogen hun kinderen best een realistischere kijk op de wereld geven. Mijn kinderen wil ik het

beste van twee werelden geven. Maar de grens tussen wat typisch Marokkaans en typisch Nederlands is, vind ik vaag. Beleefd zijn tegen ouderen wordt in beide culturen belangrijk gevonden. Maar in de Marokkaanse gemeenschap hecht men er meer waarde aan. Misschien dat ik daarom allergisch ben voor een vorm van brutaliteit die in de Nederlandse cultuur soms als eerlijkheid wordt gezien. Aan de andere kant vind ik het ook weer niet nodig dat een kind een onbekende een zoen op de wang moet geven, wat weer typisch Marokkaans is. Te soft vind ik de westerse manier van opvoeden niet. Ouders kunnen hun genegenheid niet genoeg tonen. Maar er mag wel wat vaker een norm worden gesteld. Als mijn

zoontje een leeuw tekent, geef ik hem een compliment. Maar ik vraag ook waar de poot van het dier zijn. Op die manier geef ik hem een realistisch beeld van zijn prestatie. Misschien is dat de pedagoog in mij, maar ik wil hem klaarmaken voor het leven, zodat hij zichzelf straks kan redden. Behalve een gelukkige jeugd is dat het beste wat ik hem kan geven.”

➔ Aisha Brandon en Jennet Ahbouk hebben allebei een praktijk voor opvoedingsondersteuning. Meer informatie op www.parenting4u.nl en www.ipbahbouk.nl

➔ reageren? gezondheid@wegener.nl

Linksboven: Jennet Ahbouk met haar twee kinderen. Benjamyne en Salmane (rechts). Linksonder: Aisha Brandon met twee van haar kinderen. Kiran (rechts) en Nodin. Grote foto Ying-I Huang met haar dochter Estella.

foto's Jeroen Jumelet/GPD

De tijgermoeder

In *Strijdlid van een tijgermoeder* vertelt Amy Chua hoe ze haar dochters opvoedde volgens de Chinese leer. De meisjes mochten nooit meedoen aan toneelstukken op school, nooit naar slaapfeestjes, buiten schooltijd niet met andere kinderen spelen en ze moesten in alle vakken de beste van de klas zijn. Ook moesten ze viool- en pianolessen volgen en thuis gold een streng huiswerkregime. Die opvoeding zou leiden tot een succesvol leven. In de VS deed het boek veel stof opwaaien. Wat is de emotionele impact van een dergelijke drilopvoeding, vragen critici zich af.

➔ Amy Chua – *Strijdlid van een tijgermoeder*. Nieuw Amsterdam, 18,95 euro.

